

De macht van één man

Tony Schumacher bij Boekerij:

Tijden van duisternis
De Britse Leeuw
De macht van één man

TONY SCHUMACHER

**De macht van
één man**

ISBN 978-90-225-9059-1

ISBN 978-94-023-1519-6 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *An Army of One*

Vertaling: Gerard Suurmeijer

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Arcangel Images

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2017 Tony Schumacher

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Anna, die me eindelijk heeft thuisgebracht

Proloog

Liverpool

Het regende.

De vlagen kwamen links vanaf de rivier. Door de straatverlichting zilver gekleurde stromen als scholen kleine vissen die zich in de deining wentelden en keerden.

De Beer blies in zijn rechtervuist, vervolgens strekte hij zijn vingers voor hij zijn hand weer om de kolf van zijn geweer legde.

Hij trok zijn schouders op en legde zijn wang ertegen. Het was zo koud dat zijn gezicht er pijn van deed. Hij wachtte, het werd wat warmer; hij knipperde met zijn ogen en keek door het telescoopvizier.

De deur waar de verf vanaf bladderde was daar nog altijd.

Hij bewoog en het geweer maakte een geluid. Het beeld in het vizier veranderde in een zwarte vlek en werd vervolgens weer scherp. Hij ademde uit door zijn neus en richtte vervolgens een fractie naar rechts.

De dokwerker stond nog steeds bij de auto te wachten en te roken. Weggedoken in zijn overjas keek hij naar links en naar rechts om er zeker van te zijn dat degene die in het pakhuis achter hem was niet zou worden gestoord.

‘Tijd, tijd, tijd.’ Zachtjes alleen tegen zichzelf, terwijl de kruisdraden over de borst van de dokwerker kropen en vervolgens bleven rusten op zijn gezicht, net onder zijn linkeroog.

De Beer knipperde met zijn oog en zag het een fractie van een seconde lang in de weerspiegeling van het vizier. Hij probeerde het scherp te zien en ving een glimp op van een zilveren iris voor het beeld vertroebelde. De pijn die in zijn nek op kwam zetten, probeerde hij te negeren door langzaam diep in te ademen.

Hij vroeg zich af of hij van plaats zou veranderen, hoger het lege pakhuis in zou klimmen, besloot het niet te doen. Het was een slecht gekozen positie, wist hij, maar daar was nu niet veel meer aan te veranderen. Hij voelde de pijn, genoot van de pijn, leefde met de pijn en vergat hem vervolgens.

Als zijn nek morgen pijn deed, dan was dat maar zo.

Zijn rechterwijsvinger streek over de veiligheidspal en vervolgens terug naar zijn positie op de kolf. Het geweer kraakte opnieuw, alsof het zich uittrekte om eenzelfde pijn te verdrijven die hij voelde.

Zijn mond was droog. Hij had een veldfles met water in zijn tas, maar besloot dat die maar even moest wachten. Hij luisterde naar de regen die omlaag druppelde door het gat waar het dak had gezeten. Hoog boven hem, verborgen in de duisternis, door de gaten in de vernielde vloeren van het lege, gebombardeerde gebouw, waarin hij zich verstopt had.

Hij zat midden in de haven. Omringd door de pakhuizen die het het zwaarst te verduren hadden gehad, toen Liverpool door het Duitse leger gebombardeerd werd. Inmiddels jaren geleden tijdens de gevechten die tijdens de Slag om Engeland hadden plaatsgevonden om de stad in handen te krijgen. Het was een herrie van jewelste geweest, toen men aan boord van de laatste schepen had proberen te komen die wegvoeren over de met olie bedekte rivier, terwijl de nazi's al het leven in het land er omheen smoorden.

Toen was de Beer gewoon Karl Bauer geweest.

Toen was de Beer normaal geweest.

Toen waren de handen van de Beer gewoon bekleet geweest met bloed.

Nu, zoveel jaren later waren ze in het spul gedompeld. De Beer zag het in zijn dromen, proefde het in zijn eten, rook het in de lucht en zweette het uit in zijn nachtmerries.

Hij was bloed.

Hij was kapitein Karl Bauer.

Hij was de Beer.

Hij was een lid van de Waffen-ss geweest die door Frankrijk was genderd en vervolgens verder naar Engeland voor ze uiteindelijk op de deur van Liverpool hadden gebonsd. De restanten van het Britse leger hadden zich halsoverkop teruggetrokken in de weinige havensteden in het noorden vanwaar nog schepen vertrokken.

De schepen waren niet lang gebleven. Ze waren stilletjes langs de rivier vertrokken als heimelijke minnaars die gestoord waren door het geluid van de sleutel in het deurslot.

Het water van de rivier de Mersey had tegen de kademuren geklotst in de nacht dat de schepen waren vertrokken. Een sarcastisch applaus onder een hemel vol rook, schaduwen, de lichtbundels van zoeklichten en het mondingsvuur van de artillerie.

De schepen hadden koers gezet naar het noorden, naar de veilige Atlantische Oceaan. Zo snel als ze konden en zo ver weg als maar mogelijk was. De meeste hadden het niet gehaald; ze waren al tot zinken gebracht nog voor de stad zich had overgegeven.

Eerlijk gezegd, afgaande op wat Bauer had gezien, mocht het een wonder heten dat Liverpool zich nog twee dagen had weten te verzetten.

Een wonder of misschien een nachtmerrie, het was maar hoe je het bekeek. Achtenveertig uur lang had het Duitse geschut van alle kanten gevuurd. Aan de overzijde van de Mersey was de artillerie in een lange linie opgesteld en had het centrum van de stad beschoten, terwijl tanks en pantserwagens langs elke grote weg naar de stad dood en verderf hadden gezaaid.

Het had granaten geregend.

De dood was als een stortbui gekomen.

Duizenden waren omgekomen in de straten vol mensen, terwijl het bombardement huizen en flatgebouwen aan puin schoot. Voor de bevolking was er geen uitweg geweest, toen de vijand de strop steeds strakker aanhaalde tot de stad de laatste nacht stikte.

Toen de Duitsers hun motoren uitschakelden stond er nauwelijks nog één steen op de andere.

Het had een week geduurd voor het restant van de bevolking uit hun holen en kelders was gedreven en ze met knipperende ogen naar de dageraad van de Nieuwe Orde keken.

De Beer was die eerste keer niet lang gebleven. Nadat hij een maand eerder vanuit Frankrijk Het Kanaal was overgestoken, had hij tijdens de jacht nauwelijks tijd gehad om op adem te komen. Hij was naar het noorden getrokken, vocht meedogenlozer, sloeg verpletterender toe. Dag in dag uit, week in week uit legde hij het vuur aan de schenen van een vijand die al in de touwen hing maar koppig weigerde tegen de grond te gaan.

Zelfs toen alles voorbij was, had hij geen tijd om op adem te komen.

Hij was een van de allerbesten. Hij had blijk gegeven van talenten die nodig waren om de houtworm uit zijn schuilplaats te lokken. Degenen die zich niet wilden overgeven, degenen op wie gejaagd moest worden.

Dus hield hij niet op.

Hij hield er nooit mee op.

Toen de strijd gewonnen was, begon de bezetting. De Beer leefde in

de ruïnes die hij had geschapen. Elimineerde verzet wanneer dat nodig was. Niemand was daar beter in dan hij, dus hij was de man die het deed.

De jager, de moordenaar die geen gevangenen maakte.

Acht? Of was het negen jaar sinds hij zijn eerste slachtoffer op de korrel had genomen? Hij was de tel kwijtgeraakt, van de jaren en van zijn slachtoffers. En nu deed niets er meer toe, het had geen enkele zin meer.

Hij knipperde met zijn ogen en was terug in het heden.

Hij draaide zijn hoofd en keek naar een donkere hoek vlak bij waar een rat de lucht opsnoof en door wat vuil krabde. De Beer keek; de rat hield even stil. Een oog glinsterde alsof het dier probeerde te beslissen of hij een bedreiging vormde.

Dat was hij niet.

De Beer liet zijn hand zakken. De rat rook aan zijn wijsvinger en schoot pijlsnel weg, toen de Beer de bovenkant van het kopje probeerde te strelen.

Hij keek hoe het dier in de schaduwen verdween, vervolgens richtte hij zich weer op, zijn oog tegen het telescoopvizier zoals altijd.

Hij zag de deur waar de verf vanaf bladderde opengaan.

Hij tuurde en zag eerst een man, vervolgens een tweede en toen een derde door de deuropening komen.

Ze waren niet tevreden, kon hij wel zien, en hij wist waarom.

Hij glimlachte.

Hij verschoof het geweer op de steun die hij had gemaakt van wat rommel en een paar vodden. Hij hoefde zich niet druk te maken over de wind en de regen vanaf de rivier. De kogels die hij zorgvuldig had gepoetst zouden er probleemloos doorheen schieten.

Ze hadden alleen het juiste doelwit nodig voor het eerste schot.

Hij bekeek de mannen.

Dokwerker, dokwerker, dokwerker, chauffeur, zeeman, te jong, te oud... kostuum.

Een van hen droeg een kostuum.

Keurig, donker, goed passend, waarschijnlijk een maatpak. De man die het droeg liep naar de auto, zijn ogen tot spleetjes geknepen tegen de regen, een hand omhoog om zijn haar te beschermen.

‘Hallo,’ zei de Beer zacht. De rat in de schaduwen hield op met snuffelen en keek weer naar hem.

De Beer haalde de trekker over.

Het geweld voelde aan als een intieme handeling tussen hen beiden, als een vluchtige kus van een geliefde.

Ze waren zo'n honderd meter van elkaar verwijderd, maar nog altijd gevangen in een omhelzing.

De tijd leek stil te staan.

Vervolgens de veelzeggende spetters, toen de man in het kostuum dood neerviel.

De Beer ademde uit, trok de grendel van het geweer naar achteren en duwde hem weer naar voren zonder zijn ellebogen of zijn hoofd te bewegen. Vervolgens schoot hij nogmaals. Als spelers in een stomme film keken de mannen uit het pakhuis neer op het lichaam in het kostuum. Een van hen wreef met zijn hand over zijn gezicht vol bloedspatten en keek er toen naar.

De Beer schoot hem als volgende neer.

De grendel klikklakte, gladjes gleed hij door de verse olie.

De Beer ademde uit door zijn neus.

Vervolgens raakte hij de jongeman vlak achter zijn oor.

De grendel klikklakte, maar dit keer hoorde hij koper op koper, toen de uitgeworpen huls op een andere terecht kwam in de rommel bij zijn elleboog.

Ze doken nu in elkaar, hun ogen keken omhoog en in het rond. Hij zag dat een paar van hen een pistool in hun hand hadden. De straatlantaarn in de buurt flikkerde, omdat het elektriciteitsnet in de stad overbelast was.

Weer een.

Hij trof de man die aan de verkeerde kant van de auto neerhurkte.

Die verdiende het om te sterven omdat hij zo dom was.

De Beer veranderde een beetje van positie en probeerde door de zijraampjes van de auto een doelwit te ontdekken. Het geflikker van de straatlantaarn en de regen maakten het moeilijk. Hij knipperde met zijn ogen, loerde op een beweging in de schaduwen, een teken, iets wat hij kon doden.

Iemand schoot de straatlantaarn kapot.

De Beer wachtte tot zijn ogen aan het duister gewend waren.

Alles leek blauw, donkerblauw en zwart.

Hij wachtte.

Hij zuchtte. Hij had er maar vier gedood. Hij wilde er meer hebben. Hij richtte weer op de deur die nog steeds gesloten was. De verf slorpte al het licht uit zijn vizier op. Hij keek weer naar de auto.

Niets.

Hij fronste.

Hij zou zich met vier slachtoffers tevreden moeten stellen.

Hij duwde de veiligheidspal terug met zijn duim en duwde zichzelf met behulp van zijn ellebogen overeind. Hij wachtte een ogenblik, het geweer nog steeds geschouderd, zijn oog vlak bij het vizier, toen hij de situatie voor een laatste maal bekeek.

Niets behalve het stromende bloed.

Tijd om er vandoor te gaan.

De Beer hing het geweer over zijn schouder, pakte toen zijn pukkel en zijn StG 44-geweer. Hij draaide zich om, zette een stap en sprong door een gat in de vloerplanken naar de verdieping daaronder. Het was er bijna pikkedonker en hoewel zijn ogen niet aan het donker gewend waren omdat hij in de straatlantaarn had gekeken, bewoog hij zich snel voort. Vooraf had hij de weg uit het pakhuis geruime tijd bestudeerd. Hij kende elke kapotte plank en elke verzakte balk.

Hij was de Beer; hij maakte geen fouten.

Hij bewoog als een lenige zwarte kat door de nachtelijke schaduwen. Soepel, gemakkelijk, op zijn tenen, terwijl de zachte woorden die over zijn lippen kwamen, nauwelijks luider waren dan de adem waarmee ze werden uitgesproken.

‘Vier stappen, rechts afslaan, je naar beneden laten zakken...’

Slechts een keer bleef hij staan, bij het gat dat op de begane grond in de muur was geschoten, waar hij naar binnen was gekomen.

Hij luisterde naar de regen die op de kinderkopjes plensde. Het smalle straatje was leeg. Hij hield zijn hoofd schuin en deed zijn mond open. Liet de geluiden van de nacht in zijn mond echoën.

Niets.

‘Vergeet de deurbel niet...’

Hij knielde neer en maakte voorzichtig de bijna onzichtbare trekdraad van de granaat los, waarmee hij eerder een boobytrap had gemaakt. Snel vergrendelde hij de granaat en liet hem in zijn pukkel vallen. Hij pakte zijn geweer op, stapte toen door het gat in de muur het donkere achterstraatje in.

‘Geen beweging,’ blafte een stem achter hem. ‘Ik meen het... verroer geen vin of we schieten je stomme kop van je romp.’

De Engelsman klonk alsof hij het elk moment in zijn broek kon doen. De Beer schatte zijn kansen in terwijl hij het steegje door keek naar de

plaats waar hij zijn auto had geparkeerd. Hij haalde diep adem, draaide zijn hoofd een kwartslag naar links op zoek naar een schaduw, een aanwijzing waar de man achter hem zich ophield.

‘Sta stil!’ Een tweede stem, rechts van hem. ‘Wij zijn van de politie, laat je wapens vallen!’

Ze stonden aan weerskanten. Hij maakte wat snelle inschattingen en kwam tot de conclusie dat hij hen allebei te pakken kon nemen, als hij zich op een knie liet vallen om uit hun vuurlinie te komen terwijl hij zich draaide. Hij maakte zich klaar.

‘Doe wat je gezegd wordt!’

Nog iemand, verder naar achteren te oordelen naar het geluid van zijn stem. Misschien neergehurkt.

Verdomme!

Hij hief zijn vrije hand langzaam op in een gebaar van overgave.

‘Goed, ik geef het op. Laten we zien waar dit ons brengt.’

Wapping, Londen

Rossett zat stil in de duisternis. De nachtelijke geluiden daalden treurig neer op zijn schouders, stierven vervolgens weg tot het zo stil was dat hij kon horen hoe het tikken van zijn horloge het kloppen van zijn hart overstemde.

Hij verroerde zich niet.

Hij haalde nauwelijks adem.

Hij was alleen, geduldig starend in het niets. Een deel van de duisternis die evenzeer een deel van hem was.

Hij wist dat ze in de buurt waren; ze zouden onvermijdelijk komen.

Hij zou hen opwachten.

‘Ik vind het aframmelen van mensen tamelijk ontspannend.’ Finnegan wreef over zijn kin met een hand die precies op een geplette ham leek en keek naar Hall.

‘Wat?’ Hall was moe; de nacht was lang geweest en zijn geduld was op.

‘Ik zei net dat ik het ontspannend vind.’

Hall schudde zijn hoofd en keek weer naar het affiche van de Führer. Het was op een beroete, zwarte bakstenen muur geplakt, vlak naast de plek waar ze geparkeerd hadden. De ouwe Adolf schudde premier Mosley de hand, die zijn lichaam een beetje vanuit zijn heupen boog om naast zijn baas niet al te lang te lijken.

Hall vond dat Mosley met zijn potloodsnorretje op een oplichter of een pooier leek. Hij schudde zijn hoofd, geërgerd dat dat het beste was geweest wat Engeland naar voren had kunnen schuiven om het land te leiden.

Hall fronste. Iemand had geprobeerd het affiche van de muur te scheuren, maar alleen de linker bovenhoek had losgelaten. Die hing slapjes omlaag, vochtig in de ochtendlucht als het oor van een bastaardhond.

GOD SAVE THE KING! had iemand met dikke rode letters over Hitlers gezicht geschilderd. Hall vroeg zich af welke koning bedoeld werd: die in Engeland of zijn broer die zich aan de andere kant van de wereld verstopt had.

‘Dat “boem, boem, boem” heeft iets,’ ging Finnegan verder. ‘Ik weet het niet... het kalmeert me, geeft me een vredig gevoel.’

Hall wendde zijn ogen af van Hitler en keek weer naar de donkere winkel aan de andere kant van de straat. Hij wou dat de dag aanbrak en de winkel open zou gaan zodat ze verder konden met wat ze daar moesten doen.

Finnegan bleef maar tegen zichzelf praten.

‘Toen ik klein was, sloeg ik op de schapenkoppen die mijn moeder kocht om soep van te trekken. Ik nam ze mee naar het gangetje achter ons huis om te kijken of ik de schedels kon breken. Toen mijn moeder erachter kwam, probeerde ze bij mij hetzelfde te doen, omdat ik het avondeten naar de Filistijnen had geholpen.’

‘Wil je nou eindelijk eens stil zijn?’ Halls geduld was op.

‘Ik verveel me, da’s alles.’

‘Verveel je dan in stilte.’

Finnegan sloeg zijn armen over elkaar en verschoof piepend over de leren stoel. Toen maakte een veertig-wattpeertje aan de overkant een eind aan Halls marteling.

‘Eindelijk,’ zei Finnegan voor hen beiden.

Hall keek in het rond om er zeker van te zijn dat er niemand in de buurt was. Finnegan likte over zijn lippen en wiegde heen en weer. Zijn opwinding steeg, zijn verveling was vergeten en zijn stoel kraakte zacht alsof de vering ook opgewonden raakte.

‘Wacht tot we hem kunnen zien, goed?’ zei Hall in een poging zijn metgezel wat in te tomen.

‘Jaah,’ antwoordde Finnegan, plotseling een man van weinig woorden.

‘Geen geklets. Gewoon naar binnen en weer weg, we hoeven niet dramatisch te doen.’ Hij keek naar zijn metgezel. ‘Niets dramatisch, oké?’

Finnegans opwinding steeg; Hall merkte het aan het geluid van de vering die sneller onder hem begon te kraken. Hij probeerde Finnegan nogmaals in toom te houden.

‘Sla hem niet dood. Denk eraan dat hij een oude vent is, hij kan niet meer betalen als hij dood is.’

‘Is dat hem?’ Finnegan wees naar de winkel.

Veertig watt kunnen op een donkere ochtend heel wat schaduwen werpen. Beide mannen knepen hun ogen tot spleetjes. Hall keek op zijn horloge: tien voor zeven, bijna tijd om open te gaan.

‘Die ouwe vent betaalt misschien gewoon en bespaart ons een hoop ellende,’ zei Hall kalm.

‘Ik hoop van niet,’ antwoordde Finnegan. ‘Ik wil...’ Hij zweeg toen het silhouet van de winkelier voor de glazen deur opdoemde en het bordje GESLOTEN omdraaide naar OPEN. ‘Eropaf!’

Finnegan opende het portier van de wagen.

Hall pakte hem bij zijn arm.

‘Je slaat hem niet dood, begrepen? We willen alleen het geld.’

Finnegan rukte zijn arm los en stapte uit de auto. De spijkers in de hakken van zijn schoenen verbraken de ochtendstilte. Het leek opeens kouder. Hij trok zijn jas recht en zette zijn kraag op als een gangster in een van de films die voor de oorlog vertoond werden.

Hall stapte aan de andere kant uit. Ook hij pakte zijn kraag en trok die zo ver op dat hij net een buizerd leek die op zijn ontbijt wachtte.

Beide mannen staken de straat over naar de winkel. Hun adem steeg in dampwolkjes op. Finnegan liep een eindje voor zijn partner uit, beweeg zijn schouders en zwaaide zijn hoofd heen en weer op zijn stierennek, terwijl hij sneller ging lopen.

De winkeldeur ging open toen Finnegan er zo’n anderhalve meter vandaan was. Hij aarzelde niet, maar stapte vastberaden met het vertrouwen van een man die maar zelden hoefde te vertragen.

De winkelier stond in de deuropening. Hij droeg een rieten mand met zwabbers, het eerste wat hij al tweeënveertig jaar elke ochtend op de stoep zette, behalve op zondag, met Pasen en met Kerstmis. Hij tilde hem hoog op tegen zijn borst.

Finnegan gebruikte de mand om de oude man terug de winkel in te duwen, rechtdoor tot ze tegen de toonbank botsten.

Niemand zei een woord.

Een koperen bel gaf opgewekt aan dat Hall en Finnegan binnen waren en de deur achter zich hadden gesloten. Hall draaide zich om om het bordje weer op GESLOTEN te draaien en keek vervolgens de straat buiten af.

Finnegan keek, zijn knokkels wit rond de rand van de mand, terwijl hij die tegen de borst van de oude man drukte. De mand kraakte, toen

vond de oude man zijn stem terug die hij door de schok was kwijtgeraakt.

‘Ik betaal niet.’ In het hoofd van de oude man klonk het zelfverzekerder dan het over zijn lippen kwam. ‘Ik heb het jullie baas gezegd en nu zeg ik het jullie. Ik betaal niet.’

Bij de deur rolde Hall met zijn ogen.

Finnegan glimlachte. Het was tijd voor het op een na leukste onderdeel.

De preek.

‘Luister.’ Hij keek zo fel dat de oude man zijn ogen sloot. Finnegan wachtte tot hij ze weer open deed voor hij verderging.

‘Mijn hele leven hebben mensen me al verteld wat er niet ging gebeuren. Sinds ik een kind was. Mensen hebben “dit doe ik niet” of “dat doe ik niet” tegen me gezegd. Weet je wat ik dan altijd antwoord?’

De mand piepte en kraakte weer. Finnegan wachtte een ogenblik. De man keek gewoon terug, met angst in zijn ogen, terwijl hij met korte snelle teugen ademhaalde.

‘Ik vroeg: weet je wat ik dan altijd zeg?’ vroeg hij opnieuw.

De oude man schudde zijn hoofd.

Finnegan glimlachte.

‘Ik antwoord dan altijd’ – zijn stem daalde tot bijna een gefluister en de mand kraakte opnieuw toen hij zich nog verder vooroverboog – “Je zult doen wat ik zeg.” En weet je...?’ Finnegan boog zijn hoofd zo ver naar voren dat zijn lippen bijna de neus van de oude man raakten. ‘Ze doen het altijd... uiteindelijk.’

Finnegans ogen zaten half dicht, bedekt met het soort littekenweefsel dat het gevolg was van het feit dat hij een slechte bokser met een harde schedel was geweest. Onder het littekenweefsel waren de schaduwen donkerder. Hij boog nog een stukje verder naar voren om de druk op te voeren. Het gewicht van zijn lichaam veranderde de vorm van de mand zozeer dat hij nu een gesloten sint-jakobsschelp leek.

‘Ik ga je nu een beetje in het rond meppen.’ Finnegan klonk als een minnaar die lieve woordjes fluisterde. ‘Daarna, wanneer ik klaar ben, ga je me vertellen waar het geld ligt. Wanneer je dat doet, neem ik het mee en vertrek. Maar dat is nog niet het einde.’ Hij glimlachte. ‘Want volgende week om dezelfde tijd kom ik terug en herhaal ik de hele procedure. Ik sla blauwe plekken op je blauwe plekken en vervolgens neem ik het geld weer mee. En de week daarna, als je je lesje geleerd

hebt, ga je me misschien het geld meteen geven en krijg je geen pak slaag.’ Finnegan zweeg en boog zijn voorhoofd nog verder tot het tegen dat van de oude man rustte. ‘Vooropgesteld dat je je lesje geleerd hebt. Is dat niet zo, als je zo stom bent als je er nu uitziet, vermoord ik je. Gewoon zo. En als je stervend op de vloer van dit rotwinkeltje ligt, denk je misschien bij jezelf: ik wou dat ik die aardige meneer Finnegan had betaald. Maar dan is het te laat, want jij ligt te creperen en ik stap naar buiten.’

Finnegan boog terug en trok de mand langzaam uit de handen van de oude man. Hij liet hem op de grond vallen en glimlachte.

‘Goed, laten jij en ik maar eens gaan beginnen.’

‘Nee,’ zei Rossett. ‘Laten jij en ik in plaats daarvan maar eens gaan beginnen.’

Finnegan keek naar de donkere hoek waar Rossett had gezeten. Rossett knikte tegen de winkelier dat hij weg moest gaan. De man glipte rond de toonbank als een paling die zich achter een steen verbergt, terwijl Finnegan een halve slag draaide.

Hall zette vanaf de deur een stap naar voren.

‘Wie ben jij, verdomme?’

‘Ik ben jullie ergste nachtmerrie.’ Rossett hield zijn ogen op Finnegan gericht, terwijl hij Hall antwoordde. ‘En jullie zijn aangehouden wegens afpersing en bedreiging met zwaar lichamelijk letsel en moord. O, en een poging om een politiebeambte aan te vallen.’

‘We hebben niet geprobeerd een politiebeambte aan te vallen.’

‘Wacht maar af.’

Finnegan haalde zijn schouders op, een beetje verbijsterd maar te dom om bang te zijn.

‘Ben je alleen?’

‘Ja.’

Finnegan snoof, keek naar zijn makker en toen weer naar Rossett.

‘Echt?’

‘Je bent niet erg slim, hè?’

Finnegan fronste en stoof toen als een dolle stier op Rossett af.

Rossett maakte een halve draai met zijn bovenlichaam en sloeg met de zijkant van zijn linkerhand tegen Finnegans keel, toen die langs schoot. De kerel hijgde en in een zwakke reflex hief hij zijn handen op om zichzelf te beschermen. Te laat. Rossett trok zijn hand al terug, het was raak geweest.

Finnegan wankelde naar voren. Verblindende lichten dansten een ogenblik voor zijn ogen, toen snakte hij naar adem. Hij greep naar zijn hals, zijn longen kregen geen lucht meer toen zijn middenrif samen-kromp en zijn keel verkrampte.

Rossett schopte met zijn linkervoet in Finnegans knieholte, deed een stap achteruit toen Finnegan viel, zijn been opzij gedraaid als de poot van een pasgeboren hertenjong. De kerel probeerde zich om te draaien toen hij neerging, waardoor hij zijn rug als doelwit bood. Ondertussen sloeg hij met zijn slaap tegen de hoek van een plank en kwam als een versufte, machteloze bonk vlees op de grond terecht.

Finnegan rook een zoete vleug boenwas van de versleten vloer. Hij draaide zijn ogen omhoog en probeerde bij zijn positieven te blijven, terwijl zijn adem in zijn keel stokte als bladeren in een afvoer.

Niet in paniek raken. Hij zoog een teug lucht naar binnen. Niet in paniek raken.

Hij had vaak genoeg gevochten om te weten dat je verloor als je in paniek raakte. Hij wist dat het de kunst was om te blijven denken, ge-concentreerd te blijven, zijn hoofd te beschermen en het juiste mo-ment af te wachten. Hij zou weer adem kunnen halen. Hij had alleen wat tijd nodig. Hall zou hem die verschaffen. Hall had hem altijd rug-dekking gegeven. Finnegan moest gewoon afwachten en zijn hoofd beschermen.

Hall zou met die smeris afrekenen, geen probleem.

Hall had zijn scheermes tevoorschijn gehaald en hield dat langs zijn zij.

Die smeris was goed.

Hall had Finnegan nog nooit zo tegen de grond geslagen zien wor-den.

Hall had gedacht dat hij niet in dit gevecht verweekeld zou raken. Maar nu was dat het geval; met kloppend hart had hij het scheermes uit zijn zak gehaald. Een smeris verwonden betekende altijd een hoop ellende.

Er eentje doden was nog veel erger.

Maar Hall vermoedde dat het daarop zou uitdraaien. Deze smeris leek het soort vent dat gedood moest worden.

Klote.

Hall liep een paar stappen naar Rossett toe en hief het scheermes op zodat hij het in het schemerlicht kon zien glinsteren. Hij wilde dat die

smeris zich daarop zou concentreren, zich daar zorgen om zou maken, er naar zou staren als het in zijn richting kwam, zoals een rat in de ogen van een slang staarde.

Hall fronste toen de smeris het niet leek te zien.

Rossett stapte bij Finnegan vandaan en liep door het gangetje achter de toonbank naar Hall alsof hij op de planken naar zeep zocht. Hij bewoog zich snel, maar nonchalant, nuchter, alsof hij genoeg had van het gevecht en er gewoon een eind aan wilde maken.

Hall bleef staan. Hij begon terug te wijken. Hall week nooit terug.

Hij begon zich af te vragen waarom hij het nu wel deed.

‘Ik geef je een jaap hoor!’ Hij was verrast door het geluid van zijn eigen stem.

Hij schreeuwde nooit, geen enkele keer.

De smeris bleef doorlopen.

‘Ik meen het!’ riep hij nu. Dit keer klonk zijn stem zo hoog dat hij er zich voor schaamde.

De smeris bleef doorlopen, sneller, boelbewust.

Als de dood, met zijn zwarte jas open, in een zwart pak, met een zwarte das, zwart haar en zwarte ogen.

Daar kwam de dood.

Hall zwaaide te vroeg met het mes, miste, probeerde opnieuw uit te halen met een backhandzwaai en voelde toen hoe zijn onderarm werd vastgegrepen en in zijn gezicht werd geduwd. Hij voelde een tweede hand onder zijn elleboog. De druk smoorde hem bijna toen hij zijn best deed om niet achterover op de grond te vallen.

Tevergeefs.

Hij kwam zo hard met zijn hoofd op de grond dat er een stukje van zijn tand af brak en hij in zijn onderlip beet.

Hij kon niet zien wat er gebeurde, maar het gewicht van de smeris drukte hem neer als aarde op een doodskist. Hall probeerde zijn hoofd te draaien om onder zijn eigen arm uit te komen.

Het lukte niet.

Hij probeerde met zijn andere arm uit te halen om een stomp te geven. Het ging niet. Hij was bedolven, begraven onder duisternis, zwaartekracht en dood.

Hij begon in paniek te raken.

Vingers sloten zich rond zijn hand. Hoe hij zijn best ook deed, het ivoren handvat van het scheermes kon hij niet blijven vasthouden. Hij

kronkelde wanhopig om onder de smeris vandaan te komen, toen hij voelde hoe het scheermes van hem weg gleed.

Zijn reservemes, hij had altijd een reservemes bij zich.

Hall worstelde om zijn vrije hand onder zijn lichaam in zijn kontzak te krijgen. Hij kronkelde onder het gewicht van de smeris tot hij zijn mes kon trekken. Zijn knokkels schaafden over de vloer, toen hij zijn arm vrij trok en uithaalde naar de plek waar hij Rossetts gezicht vermoedde.

Dat was daar niet.

Hall probeerde het opnieuw, lager, en voelde het mes door de dikke wollen overjas snijden die Rossett droeg. Hij duwde harder en probeerde de uithaal van het mes te veranderen in een stoot.

Hall hoorde het snijden.

Hij vond het vreemd dat hij het hoorde maar niet voelde.

Hall had nooit gedacht dat het geen pijn deed als je keel werd doorgesneden. Hij had altijd aangenomen dat het verschrikkelijk veel pijn moest doen. Maar dat was niet zo, niet in het begin; een paar seconden lang voelde het alleen maar vreemd. Alsof zijn gezicht los hing en de huid rond zijn kaak plotseling niet meer paste.

Ijskoude lucht vulde zijn longen, toen die in een woeste stroom door het gat in zijn keel kolkte en vervolgens met een klodder bloed op de grond stroomde.

Toen pas deed het pijn.

Een scherpe, snijdende pijn.

Hall was stervende. Hij wist het. Hij kon een geborrel horen en het slaan van zijn hielen op de grond. De druk op zijn borst verminderde. Hij bracht zijn hand naar zijn keel en voelde het leven uit zich stromen.

Het lukte hem niet zich op zijn zij te rollen, de smeris hield hem tegen. Hall graaide naar het bloed en probeerde het binnen te houden.

Hij probeerde adem te halen, maar had het gevoel dat hij verdronk.

Hij keek naar het plafond en zag dat er zich een duistere rand rond zijn gezichtsveld bevond. Rolde met zijn ogen, ving een glimp op van Rossett, toen van het plafond en toen weer van Rossett.

Hall was bang.

Hij wilde om hulp vragen.

Het plafond.

Rossett had bloed op zijn gezicht. Hij probeerde hem te helpen, wist Hall.

Hall wist dat het te laat was.
Het was nu zo donker.
Hij was niet bang meer.
De duisternis werd nog dichter.
Hij had het gevoel dat hij in een gat gleeed.
Frank Hall stierf.

Rossett zat voor de winkel, met zijn voeten in de goot en een flard wit linnen boven in zijn mouw, waar het mes doorheen had gesneden. Finnegan lag geboeid voorover naast hem op het plaveisel als een gevloerd kalf bij een rodeo.

Rossett staaarde naar de sigaret in zijn bebloede vingers.

Het vloeipapier was smerig rood, bijna bruin.

De sigaret smaakte even smerig als hij eruitzag.

De pijn zou later wel komen. Hij was nog steeds niet de oude. De verwondingen van de laatste paar jaar begonnen hun tol te eisen. Het kostte hem steeds meer moeite om aan het werk te gaan, elke keer putte hij zich meer uit.

Misschien was hij te snel aan het werk gegaan, maar wat moest hij anders?

Finnegan kreunde en rukte aan de handboeien, waarbij hij zijn hoofd draaide om naar Rossett te kijken.

‘Je bent er geweest, smeris. Ik zweer het je, je bent er geweest.’

Rossett besteedde geen aandacht aan Finnegan en staaarde in de verte.

Finnegan kreunde en rukte opnieuw aan de handboeien. Hij probeerde zich op zijn zij te rollen om naar Rossett te kijken, maar dat ging niet door de pijn in zijn gekneusde knie.

In de verte klonk de sirene van een politieauto. Finnegan draaide zijn gezicht er naartoe en keek toen weer naar Rossett.

‘Je hebt geen idee met wie je te maken hebt. Ik ben gevaarlijk. Maak die handboeien los en ik zal het je laten zien...’

‘Stil,’ zei Rossett kalm. Hij stopte de sigaret weer in zijn mond en bleef in de verte staren.

Tegen de tijd dat de politieauto eindelijk bij hen was, hadden enkele mensen hun bezigheden van die ochtend onderbroken om naar de

zwijgende agent en de geboeide boef voor de winkel te kijken. Een traag stroompje kleverig bloed liep uit de deuropening achter hen op de stoep. Rossett negeerde het net als hij de mensen negeerde en staarde gewoon in de verte toen een brigadier en een jonge bobby uit de politie-auto stapten en langzaam dichterbij kwamen.

De bobby hield zijn gummiknuppel in zijn hand, op alles voorbereid, terwijl de brigadier langs Rossett heen naar het bloed op de stoep keek en vervolgens naar Finnegan.

‘Wie ben jij dan wel, verdomme?’ vroeg de brigadier aan Rossett.

Rossett hield zijn legitimatie omhoog.

‘Rossett.’

‘Rossett?’ echode Finnegan vanaf de stoep. ‘Ben ik gearresteerd door John Rossett?’

Rossett stond langzaam op van de stoep. Zijn botten begonnen al pijn te doen van het gevecht. Hij knipte de allang gedooft peuk van de sigaret naar Finnegan op de grond en keek naar de jonge bobby.

‘Pas verder op hem.’

‘Ik heb alles over u gelezen, meneer. Mag ik zeggen...’ De bobby keek vol bewondering.

‘Nee, dat mag je niet.’ Rossett liep langs hem heen, stapte over het bloed en ging de winkel weer binnen.

In de kleine voorraadkamer achterin vond hij de oude man op een oude houten stoel naast een nog oudere tafel. De kamer stond propvol met voorraad voor de winkel. Het rook er naar bleekwater, nat karton en veertig jaar ploeteren voor een schraal inkomen. Er hing een peertje aan twee in elkaar gedraaide draden en Rossett zag de damp van een pas gezette kop slappe thee komen.

‘Dat had ik niet verwacht,’ zei de winkelier ten slotte, bijna in zichzelf.

‘Drink een slok thee.’

‘De manier waarop je hem hebt gedood.’

‘Het helpt tegen de schrik.’

‘Ik had het niet verwacht.’

Rossett wilde iets zeggen, wachtte, keek de voorraadkamer rond en probeerde het opnieuw.

‘Wat had je dan verwacht?’

‘Ik dacht dat je hen gewoon weg zou jagen.’

‘Ik ben geen vogelverschrikker.’

‘Je hebt de situatie alleen maar erger gemaakt.’